

РЕШЕНИЕ

№ 5031

гр. София, 30.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 30.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7361** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от С. О. Г., гражданство-К., [дата на раждане] , принудително настанена в СДВНЧ [населено място], подадена чрез адв. И., срещу Заповед №УРИ: 5396ОЧ-30/06.07.2021г. на началник ГПУ П. към РД“ГП“ С.-ГД“ГП“-МВР, с която на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ жалбоподателката е принудително настанена в дом за временно настаняване на чужденци. Предмет на оспорването е проверка на законосъобразността на заповедта.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт. Твърди, че е подала молба за предоставяне на международна закрила с вх.№105400-1789/09.07.2021г. на 09.07.2021г. по реда на чл.58, ал.4 ЗУБ , поради което считано от тази дата е със статут на търсещо международна закрила лице и не е приложим ЗЧРБ. На това основание не може да бъде задържана с цел връщане по реда на ЗЧРБ. Позовава се на Решение от 25 юни 2020г. на СЕС по дело С-36/20 РПУ и решение по дело С-357/09. Сочни нарушение на чл.34, ал.3 и чл.26 от АПК. Обжалваната заповед нарушава чл.44, ал.8, изр.5 от ЗЧРБ. Твърди се, че доброволно е предала на властите своя валиден национален паспорт, което представлява по-лека обезпечителна мярка от предвидените в чл.44, ал.5, т.3 ЗЧРБ. Моли за отмяна на оспорената заповед. Моли присъждане на адв. И. на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. за предоставена по реда на чл.38, ал.1, т.2 ЗА безплатна правна помощ.

Жалбоподателката, редовно призована, не се явява в съдебно заседание и не се представлява.

Ответникът, чрез юрисконсулт С., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор К. дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност, приема за установено следното:

Със Заповед № УРИ 5396 ПАМ-44-06.07.2021г. на жалбоподателката е наложена ПАМ „Връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване Р. Гърция“. На осн. чл. 60, ал.1 АПК е допуснато предварително изпълнение. Заповедта е връчена на 06.07.2021г. и след проверка в деловодната система на АССГ се установи, че същата е обжалвана и е образувано по оспорването ѝ отделно съдебно производство.

Оспорената в настоящето производство Заповед №УРИ: 5396ОЧ-30/06.07.2021г. на началник ГПУ П. към РД“ГП“ С.-ГД“ГП“-МВР, с която е принудително настанен в СДВНЧ на осн. чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, е връчена на 06.07.2021г. Жалбата е подадена в АССГ на 19.07.2021г., поради което е спазен законовия срок за обжалване. В заповедта е посочено, че се издава във връзка с изпълнението на Заповед № УРИ 5396 ПАМ-44-06.07.2021г. на жалбоподателката е наложена ПАМ „Връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване Р. Гърция“, както и наличието на опасност от укриването на жалбоподателката на територията на страната. Срокът на заповедта е до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ.

Жалбоподателката притежава валиден паспорт като гражданин на К. с №J686577, издаден на 30.10.2017г. и валиден до 30.10.2023г.

От жалбоподателката са снети писмени обяснения на 03.07.2021г., в които подробно обяснява нелегалното преминаване в България от границата с Гърция. Приложено е заверено копие от протокол от съдебно заседание на 06.07.2021г. по НОХД 485/2021г на РС [населено място], видно от който по реда на чл.382, ал.6 НПК съдът е одобрил постигнато споразумение между жалбоподателката и районния прокурор, с което за извършено на 03.07.2021г. в землището на [населено място], общ.П., деяние по чл. 279, ал.1, пр1 НК е наложено наказание „ лишаване от свобода за срок от шест месеца“ (отложено за срок от три години при условията на чл.66 НК) и „глоба в размер на 100 лева“. Считано от 06.07.2021г. жалбоподателката се счита за осъдена.

Не се спори, че жалбоподателката е фактически предадена и настанена в СВНЧ към дирекция“Миграция“. От изявлението на ответната страна се установи, че във връзка с подадената молба на 09.07.2021г. за международна закрила, жалбоподателката в периода12-16.07.2021г. е изведена от СДВНЧ, настаняването е прекратено и е предадена на органи на ДАБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му от закона правомощия - чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, което се установява от приложената заповед УРИ 4074з-2952-27.12.2018г. Подадена е от лице имащо право да обжалва същата и при наличие на правен интерес, като законосъобразността на оспорения административен акт се преценил към момента на неговото издаване.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ заповед за принудително настаняване в

СДВНЧ се издава, когато е налице опасност от осуетяване или възпрепятстване изпълнението на заповедта по чл. 39а, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЧРБ. Т. е. мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е мярка с обезпечителен характер. Същата следва да обезпечи изпълнението на друга, вече приложена мярка. И в този смисъл преценката за законосъобразността на мерките по чл. 39а, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ ще включва, по силата на закона, и преценка спада ли засегнатото лице в някоя от категориите уязвими лица. Нормативното съществуване на заповедта по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е поставено в зависимост единствено от наличието на необходимост за обезпечение на мерките по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ. Поради това в настоящия случай съдът не може да формира правнорелевантни изводи въз основа на преценката спада ли засегнатото лице сред категорията уязвими лица по смисъла на § 1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а именно, че на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1 т.2 вр. с чл.41, т.1, чл.44, ал.1 ЗЧРБ. Друга фактическа предпоставка за налагането на ПАМ е опасност от укриване на жалбоподателката.

Към момента на налагане на 06.07.2021г. на процесната ПАМ, жалбоподателката не е имала образувано производство по предоставяне на закрила. След подаване на молба за предоставяне на международна закрила с вх.№ 105400-1790/09.07.2021г. на 09.07.2021г. по реда на чл.58, ал.4 ЗУБ и образуване на такова производство, тя е освободена от СДВНЧ и е предадена на ДАБ, преди подаване на настоящата жалба, което не се оспорва от страните.

Директива 2005/85/ЕО регламентира минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки, като за целите на тази Директива лицата, подали молба за убежище, не следва да се считат в незаконен престой. Целта на посочените разпоредби на актовете на вторичното право на ЕС е да не бъдат засягати правата на лицата, влезли в държава чл. на ЕС с цел да получат закрила и статут на бежанец. От снетите писмени обяснения на жалбоподателката се установява, че нейната цел е да достигне до Р Испания, а не е влязла незаконно в България за да търси защита. Жалбоподателката е подала молбата за закрила няколко дни след издаване на оспорената заповед, с което удължава престоя си РБългария, но нейната цел е да достигне до Испания.

Съдът констатира, че в предложението за издаване на обжалваната заповед са посочени факти, относими към предвидените основания за първоначалното задържане за изпълнение на решение за извеждане – „опасност на лицето да се укрие” или „засегнатият гражданин на третата страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса на извеждането” по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО. Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат: обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма

да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. В разглеждания казус е безспорно, че лицето е било осъдено за извършено престъпление от общ характер за незаконно преминаване на границата на Р България с Р Гърция, което сочи на наличие на опасност от укриване.

В практиката на ЕС се приема, че „член 2, § 1 от Директива 2008/115 във връзка със съображение 9 от нея трябва да бъде тълкуван в смисъл, че тази директива не се прилага за гражданин на трета страна, който е подал молба за международна закрила по смисъла на Директива 2005/85, в периода от подаването на посочената молба до приемането на решение на първа инстанция по тази молба или, евентуално, до произнасянето по жалбата, подадена срещу това решение. " Т. е. налице е ясно дефиниран времеви обхват на действието на молбата за закрила. Ето защо, до подаването ѝ - до 09.07.2021г. извършените от органа действия са несъмнено законосъобразни и не се намират в противоречие с чл. 2, § 1, вр. съображение 9 от Директива 2008/115/ЕО.

Доколкото се поставя въпросът подадената молба за закрила следва ли да има суспензивно действие спрямо всички последващи мерки и представлява ли същата новонастъпило обстоятелство, което съдът следва да вземе предвид, то пак от практиката на СЕС (т. 57 на решение по дело С-534/11) следва, че "що се отнася до положение като разглежданото в главното производство, в което, от една страна, гражданинът на трета страна е задържан на основание чл. 15 от Директива 2008/115, тъй като неговото поведение буди опасения, че ако не бъде задържан, той ще се укрие и ще възпрепятства извеждането си, а от друга страна, молбата за убежище, изглежда, е подадена с единствената цел да забави и дори да застраши изпълнението на решението, прието за неговото връщане, следва да се констатира, че такива обстоятелства действително могат да обосноват задържането на посочения гражданин да продължи дори след подаването на молба за убежище." Но в случая, след подаване на молбата за убежище принудителното настаняване е прекратено. Прекратяването на действието на заповедта и на фактическото настаняване настъпва по силата на правна норма, на основание чл. 20, т. 2 от Наредба № Из-1201/01.06.2010г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им, без издаване на административен акт.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 43-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от С. О. Г., гражданство-К., [дата на раждане], принудително настанена в СДВНЧ [населено място], подадена чрез адв.И., срещу Заповед №УРИ: 5396ОЧ-30/06.07.2021г. на началник ГПУ П. към РД“ГП“ С.-ГД“ГП“-МВР, с която на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ жалбоподателката е принудително настанена в дом за временно настаняване на чужденци.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: